

Der er ingen retfærdighed til, hvis Århus ikke pr. omgående træder ind på alverdens hitlister. Skulle det mod forventning ikke ske, er det i hvert fald ikke *Birgit Lystagers* og *Svend Aage Madsens* skyld. Og slet ikke *Tom Prehn*.

De tre har tegnet sig for »Ready to Meet You« – den danske lp-plade, der har chance for i løbet af kort tid at snurre på alle grammofoner. Også – og måske især – de udenlandske. Måske bliver det svært for de tre at tage kampen op med Jakob Gades »Tango Jalousi«, der efter sigende spilles hvert minut et eller andet sted på jorden. Men mindre kan også gøre det.

Birgit Lystager lægger stemme til. Og gør det med en sådan styrke, at hun – det skriver en anmelder i det mindste – omgående afslører, at hun er lysår længere fremme end de ubehjælpelige »tysk-øl-musik-sangere«, hun normalt deler »Dansktoppen« med. Så Birgit behøver vel ikke nærmere præsentation. Og det gør Svend Aage Madsen – manden med ansvaret for teksten – næppe heller. Han har i flere år været en af vore mest talentfulde unge forfattere og har også i denne sæson gjort opmærksom på sig selv med bogen »Sæt verden er til«.

Men *Tom Prehn* – hvem er han egentlig? Ja, efter »Ready to Meet You« kan ikke mange være i tvivl om, at vi her står over for et musikalsk talent, der hæver sig langt over, hvad vi er vant til på vore længde- og breddegrader. Men hvad de fleste ikke aner er, at han ikke har sine evner fra fremmede. Hans halvbror er nemlig... Ulrik Neumann.

– Det var da også Ulrik, der forsigtigt lempede mig ind i de gamle evergreens, da jeg nåede pubertetsalderen, siger Tom Prehn, – samt satte mig ind i de første becifringer. Han er en fabelagtig dygtig musiker. Det gælder i øvrigt også hans børn. Jeg tror, jeg vil have dem alle her over til Århus, når jeg skal lave min næste plade.

Det musikalske slægtskab med Ulrik Neumann fik følger. I det mindste begyndte Tom Prehn at spille i kravlealderen.

– De siger, at jeg spillede klaver, allerede da jeg var 3 år. Men det er nu nok løgn. Da kunne jeg ikke engang nå tangenterne. Men det er rigtigt nok, at jeg hurtigt lærte at improvisere uden noder. Jeg lærte selvfølgelig senere at læse dem. Men har nu alligevel aldrig spillet særlig godt fra bladet.

Min far – han var elev af Pablo Casals – ville have, at både Ulrik og jeg skulle spille cello. Men hverken han eller jeg var særlig vilde efter det. Til gengæld var guitar dengang ikke noget, man kunne spille, når man kom fra et pænt hjem. Det lød for meget af »natklubber med rødt plys og dæmpet belysning«. Først via Andrés Segovia og – i al familiær beskedenhed – Ulrik blev det et så anerkendt instrument, at

selv skumlerne måtte indrømme, at man også kunne spille klassisk på det. Det er det samme, der skete for harmonikaen. Før Mogens Ellegaard troede man, at den kun kunne bruges til sømandsviser. Jeg vil i øvrigt gerne have en harmonika med, når jeg går i gang med min næste indspilning. Den giver en fantastisk – og helt anderledes – stemning.

Det er ikke blot Prehn selv, der glæder sig til næste plade. Det gør næsten alle de, der har hørt »Ready to Meet You«. Og der skulle være gode muligheder for, at der kommer mange toner fra villaen i Risskov, hvor Svend Aage Madsen i øvrigt er en af de nærmeste naboer. For Tom er kun 33 år.

– Ja, griner han, = 1938 var en god årgang. Det var jo lige før krigen. Alligevel påstår jeg, at jeg kan huske den tyske invasion. Men det er jo nok ikke helt i overensstemmelse med sandheden.

Det er det derimod, at Tom Prehn siden kom på konservatoriet. Og derefter blev lærer samme sted i den europæisk-klassiske linie.

– Jeg har nu ikke for meget tid til

det, når jeg også skal komponere. Og det skal jeg. Jeg finder det nemlig helt sikkert, at man sagtens kan lave kunst i et sprog, alle mennesker forstår. Derfor har jeg heller ikke noget imod udtrykket pop-musik. Jeg vil da gerne have, at min musik bliver populær. Og at den også kan forstås af mennesker, der ikke har lært om musik. Der er ingen grund til at gøre det så kompliceret som muligt, når man vil udtrykke sig.

Det er ikke kun på plade, Tom Prehn giver lyd fra sig. Sammen med en fast stab laver han en art musik-festivals.

– Men det er nu ikke ofte, det sker i Danmark. Her er simpelt hen ikke penge nok i det. Og lod jeg mig først underbetale ét sted, ja, så måtte jeg også gøre det det næste. Det kan jeg ikke byde de øvrige, der alle er professionelle musikere. Vi vil betales ordentligt. Og ikke blot som et almindeligt beat-orkester. Det er dyrt at rejse rundt med 200 kilo elektronisk udstyr.

Vi har vist det, vi kalder for Musik-

teater, i både Bergen og Warszawa. Det kan betegnes som parodi på kendte stilarter, en form for revy, som endnu kun gør sig for et koncertvant publikum. Men hvad! Tidligere var beat noget, der kun henvendte sig til de unge. Nu taler det til alle.

Det bliver lidt af et eksperiment for Tom Prehn at forsøge at få alle i tale. Men det er netop det, der frister ham.

— Jeg er ofte blevet spurgt, om man ikke skal være lidt skør for at eksperimentere. Og jeg kan kun hviskende svare, at egentlig skulle det være en hemmelighed, men at det er ganske rigtigt, at man skal være totalt bindegale.

Det må Tom så have været altid. For han har stået på hovedet i musikalske forsøg, lige siden han var ganske ung. Kun det år, han måtte ligge brak efter en bilulykke, der også kostede Birgit Lystager svære kvæstelser, var han helt væk fra eksperimenterne.

— Men jeg vil helst ikke tale om de par buler i bilen. Den slags sker jo hver dag. Så jeg finder det alt for primitivt, hvis der hver gang skal ribbes op i det.

Det kan han have så ret i. Her tæller fortiden ikke. Men det gør den derimod musikalsk. Det er de sidste 10–12 år, der har gjort Tom Prehn til det, han er i dag. Derfor er der for ham heller ikke noget som helst overraskende i, at han først nu for alvor er slået igennem.

— Når man er ganske ung, slapper man mere af. Men når man bliver ældre, tænker man mere og mere på stopuret. Ikke blot fordi man er blevet så og så gammel og gerne vil nå så og så meget. Men nærmere fordi man pludselig gerne vil udtrykke sig via en bestemt kanal. Det er simpelt hen naturens lov. Man kan ikke bare blive ved med at ville det hele. Gør man det, står man en dag og er gammel og forsøger og forsøger, men når ikke noget.

Næh, man skal helst tage det bedste fra tyerne med ind i trediverne. Så har man chancen for at finde tovets ende, som man siger. Det synes jeg selv, at jeg har gjort. Selv om jeg må siges at være meget ung i forhold til tovets længde. Blodet koger endnu. Og jeg har ikke helt den ro, jeg kunne ønske mig.

Det er dog ikke sådan, at alderen betyder, at blodet holder op med at koge. Men man kan lige som bedre styre det. Det er dog desværre tit sådan, at det, jeg savner mest hos skandinaverne, er, at blodet koger. Men rent nationalt set er jeg vist også lidt af en outsider. Min juridiske morfar er nemlig ikke identisk med den biologiske, der var italiener. Så jeg er, når alt kommer til alt, lidt af en bastard.

Jeg hader at sige det. Men bare det virker positivt, så vover jeg alligevel: Klikkerne omkring de danske arrangører er for små. De lytter til hinanden, men ikke til den store verden. De danske arrangementer er så tørre, at de ville kunne afgive sæd i pulverform. Man kender overhovedet intet til musik fra Bali, den nære Orient, Afrika og USA. Vi vil simpelt hen ikke åbne os.

Det er det, jeg forsøger. Og det er også en af grundene til, at jeg bliver her i Århus. I København er det hele alt for traditionelt. Her i Århus er vi måske nok langt ude i kartoffelrækkerne. Men det vigtigste er, at vi har et miljø. Den dag, det bliver mere konventionelt, er jeg væk . . . *

Tom Prehn har musik i hovedet. Hans kone vil hellere have sol på kroppen

Tom Prehn og Svend Åge Madsen